

ВЕРОСЛАВ СТЕФАНОВИЋ

ШТА ЋЕ СПОМЕНИК КАЈСИЈАМА

**ИЗ НЕОБЈАВЉЕНИХ
РУКОПИСА НАШИХ ПЕСНИКА**

ИСКЛЕСАНО ОНО

Радомиру Радомиру
академском столару

Док наивно спаваш под односима мртвих
Руку пружаш вратима иза себе
Нек исклесано стабло у звезде те онује
Док чекао си дрво и дрвене коње

И влешеш ветар у црне смрти
Вода ће да се излије у дрвене скути
Оно од брестовине ће да се затвори
Кад угледа цвет у твојој рани

И отварају нам се вратнице у тамнице
Где време проведосмо у служби змија
Тад поисмо се из дрвених чинија
Брате, ни крв да нам дрво залива

Да израсте у нашим венама
И рукама склопљеним око липа
Да исклесано оно угледаш у твојим шанам
Док наивно спаваш под односима мртвих

ЗВЕР ПЕВА ЦВЕЋУ

Љубио си оно змијских лептира
И свирао отров из девојачких груди
О! ти но ловац на земљу врану
Певао си пепелу из твојих мртвих

И звер што је певала цвећу
Родила је кртињак на твом челу
Планале су змије испод поњаве пусте
И ченале семе из твоје утробе

ДВОР СКЕЛЕТИ

Спава у недоба лишћа и сахрана
У некој даленој таме поља где певач костију се роди
У руднину немих девојана птице лови
А зебе будућност за живот мртвих

Где су небу отворили рану
И јесен што гнили у крви, где ратују гробови
За свадбу, ту ноћ се окупили
Кад кости мру славују у песми још неиспеваној

Долазе белом коњицом за своје стопе
Земља им свету водицу подари
Ченам: људске главе се у небу траже
Да зеленом беретном далене птице покрију

И док црни сунце по земљи таме
Сам трним у сну неизатканог ћилима
Кост ми излази из даленог рођана
Брата ми траже за двор скелети

ТАЈНА У ЦВЕТНОЈ ИКОНИ

Ћутиш док славуј ти пева из ране
Дон ност с песмом се ноље
У тајној зори рађају нам се смрти
Неми у људској лобањи волимо младе тополе

И ченају очи да гавран се појави
У плућима сад змије се коте
Пластови ће у смрт да се претворе
Над музика с трешње престане

Пољубићу твоје седе кости
Невине груди очима дотакнем
Цвет си ми родила док су планале шуме
А тишине су певале и ноћ претварале у рене

И док ћутиш твоју песму цветних икона
У рукама лет ветра не осетиш
Пламен са далеког неба ме ућута
И мре тама мртвих девојана у колу лештара

Идеш путем без краја смрти засејан
Вечна си но божанство твојих недара
Њивот ми врати невин и пун воћњан нина
Дон слушај твој стас у цветним иконима

Ту, где вечна вода смрт ти подари
И док ти слика говори лепоту слика
Смејеш се скелету намена
Дон ветар снида људе с твог чела

ДУБОКО ИЗНАД МЕНЕ

Дубоко изнад мене
Пас говори речима мртвих
У рукама где деца копају ми рену
Ужас, не могу да проговорим шуми

Товаре ности девојана на чело птица
Крила забадају у меним недрима
Сањам: гладан сам своје смрти
И потона у лобањи сунца

У нанатама скупљају се лешинари
Груди поделе између звери
И смеју се мртвој звезди и новом гнезду
Дон ченају да дрво се роди

Плакаће и лист што говори
Песмом ће да проклија у неној зори
Дон ности говоре у неној гори
Дубоко изнад мене ничу ватре

КАКО ТО ЧУДНО БОЛИ СВЕТ

I

Страх у мени лети н сну
Морам ли одузет нишу пепелу
Или онаменит жену телу
О!
Немају ли животиње среће у злу

Почетном у оба она беше цвет
Доведоше ме будног у нене бајне
У камену и глава и ноге се спојише
Како то чудно боли свет

II

И воће у логору нрви сазрева црно
Путујућ низ воду и смрт н лебу
Откинут до испод жила у самоћи
Спавам у ностуру

И нада у богове и земљу се везује
У недирнуте шљиване неба
Цврнут у жени сазрева и пева
Заплаках зидовима у бездану ливада

ЗЕМЉУ ВОЛИШ

III

Земљу волиш, а мру ти очи дон слутиш зла
У чаршаву од руку изатнанома нестаетеш
Док носе ти забран и целу гору
У сан нишни. И дан птичији нестает

И нект ти пале кору хлеба
Твоја проја пише ти славу од намена
Ниси слушао смрт што говори
Љубави црви ниси одолео

И делиш себе од себе црна
Некад си ноћ давао Живци
Док ти је врпила реч и колено
А денуо си сина на ност посну

Ниси знао да испод постоји небо
И жуч што си испљувао
Сад пси говоре у име тајне и слободе
Вечна земља није што и вода

ИМА ПОВРАТКА

IV

Љубиши Мишићу

И рађају ти се златне омче
Над птице у лету, низ воду и смрт
До неслућених пролећа долете
У кост да те претворе и пут отворе

Мреш у недрима нерођених девојана
Дон ти се ласте у очима гнезде
И црвениш од љубави јасина
Мало ти је остало пепела за рађање

Пијеш време проведено на вешалима
Испод главе ничу крушке
А идеш кроз двери очију орлова на небу ловишта
Да пронађеш пут за гроб светла

Пламен ти се гаси у колевци
Дон ничу нирване у загрљају нупина
У алхемији си пронашао своје очи и мртве Словене
Како грле груди цветних девојана

Скупљаш смрт за богове
О, то камен се расцветава у ностима лобање
И бди смрт испод упаљених лампи
У речима, где оставих лепоту земљи

И лете ничке песме на сну неизбежне смрти
Ка лавезу цветова у крилу црних мајни
Ка светим водама пресушеним од птица
Док луч догорева у гробници живота

Дон се кољу лептири за љубав мог тела
И смрт дон нам постаје беља од измета птица
У навезу, од змија направљени
Родићемо се испод ностију предака

ОЧИ КРВАРЕЊА

Садим око птице у врелом телу
Док мирише дете у мом цветању
Окренут кретањима сна смрти
Девојке везу себе у камен зелени

Игра тражи игру реч мре у тами
У песми где зло запева
Нема немању краја на почетну смрти
Дон цветају стене

РАСКРШЋЕ ПЛАМЕНА

Оста историји пламена
У недоласку смрти
Земаљски круг
Пропусташе живот
О!
Немој горети без ностију

ДОЛАЗАК ОЧИЈУ

Одбивам цвет испод гроба
Што у светлост би ме водила
Да с њом подојим очи мртвих птица
И да би гледао загрљене јасине

Возимо се пределу око нашег јутра
И лист у мелодију уткан
Кроз очи вади сузу од намена
И с њом лепршца зверима

Заборављам купање у небу
И наша давна времена смрти
Главе у најсије претвараше
Док долазише по наше речи

Воде нас кроз сена
У далене крајеве брда
Да певамо доласку очију
И ниши ностурнице и песама

РЕД ЛЕСНИ РЕД У ОЧИМА

Нечист у крви, цвет пева псу
Нејако играју ми црви у телу
Мрем нем и бео
Док љубих слику у оку звери

У рукама ми ко небо жар утнала
Смрт у реци и путовање свадба птичијих
Милина нидања тела
У затвору листа црног ли живота мртвих

Унамењен у амбарима љубави иза
И носи се будан с извора девице
У мом цреву ничу траве
Ветар пласти тела осталих

Страд бола лепоте црна жено
Док опрећеш груди зубима мојим
Глог расцветавана низи звери
У колу окренуто везовима гробљанским

Ред лесни, ред у очима
Док мајке умиру брестовима
Враћамо се свирачима
Ред лесни ред у очима

КРАЈ СНА

Нестајеш светлости иза живота
Док лети небо срама на моје кости
Претварам се у измаглицу лета
У амбару ченам дан подно лишћа

Отац тамни у фијанеру
Док истине нестају после рађања
И корача светац у крв називања
Испод песме о црним синовима

Оченујеш крај сна у шуми
На истоку где су Хорација родили
И започех пев о лобањи
Док пламти сва лепота камена

АНО ЈЕ ИМА

Лешници те зову
У атар ливада
Да крвљу се задојите
У крилима зонопаним у ветар
А
Тишина нен наступи
Над лешници замру
И у намену, уместо смрти
Појави се пепео
И
Нек тече и нек се рађа
Вода мог пута
Што кроз маглу води
У светлу смрт ливада
Где тамјан чена
Помешан са кореном и песмом
(ано је има)

ВОДИМ ТЕ ДА ТЕ МИРИШУ ЛИПЕ

Водим те да те миришу липе
Да сунце зађе за твоје груди
Да те певам док славуј не заруди
И слушавам симфонију за твоје очи

Водим те у јутро да те помножим са цветом
И добијем део смрти
Водим те на лист да ту напојиш росу
И озелениш бојом песме
Што затамни на грани
Ченајући да се улијеш у мене

Водим те да те миришу липе
Да те звезде виде
Нано спаваш под мојом сенном
И ченаш да те пољубим у мирису нише
И одведем у воћњан да стојимо ко крушке

Водим те где флаута дише
Где умиру ветрови где олтара нема
Водим те у цветно позориште
Да пупољне опијеш, а руже заводиш у недра

ЛЕШЕВИ БИЉА

Испод лешева биља
Затрпавам слику човена
Рођен да мртав будем уклесан у речи
Бдим светлости у очима
Бдим у поворци песника
Венем ко дан у долами сокола

Љубим руну осанаћеним ружама
Тамо, где грех
У гнездо доводи љубавнине песама
Тамо где стојим ко споменик најсијама
Тамо су ме таме у живот оновале
Но цвени мириси јужних бајни

II

И у овом певању певању крај дође
У измишљеном животу испод нених птица
У црном пољу дебелих нукавица
Чекао сам појаву и поњаву у оку мртвих

Погођен до испод смрти
Док сам норчао у доба црна дана
Клијали су мртви уместо воћана
Бели и тихи хтедоше у жену без лина

Певали сунцу и намену, О!
И пили подне мртво весело
Играло се коло окићено сном
А хтели су и пламен и таму сна шума

СМРТИ ЛЕНОВИТЕ

III

И лековита смрт ноћу храни цветове
И труло стабло нених зидова провидних
Док гледао сам да те дотаннем чељустима
У одласку господњег живота

Немој улазит у медоносно биље
Ни планат дану пресвислом
Јер отхранит не могу моравске хорове
Док иза клијају смрти леновите

НЕМА ЈУТРА

IV

мајци

Мајно ти лепа си и за богове
Док стојим нем пред твојим именом
Иако мртва, немој мајно планати
За јутром

Утнан у недра љубави зла
Док рађала си намен и мене
Освешћен цветовима песме
Јутра не проговорише

ЗАВИЧАЈ

V

Разапет ветром и болом предела она
Кретах виду птичијем
Док ченах таму с неба, неизатнаног
На отвореном путу, путу смрти

У предосећању радости црне
Играју се у сали, одмах иза живота
Кости сутрашњег извлачења
Пре подне, дон још спава гробље

Зарастао у сећање плашћа
У крваву крв завијача
Откинут диму с прочевља
Заори мајна иза брда смрти

ПЕСМА О КРАЈУ

Без краја у ком рођен мрем
Ухватих
У лепоти црних свадба
Како заталасаше бескрајни костури
Светлом уласку смрти у недра шума
Немогадох ни да се покренем
Пред сведочењем цвећа
У црном сумраку сунца
Плес око глава
И
Наменовање у односу костура
Иза
Док су палили очи мртви сведоци Морава

ОТУЂЕЊЕ

Д. Илићу

Кап луна ничега и тебе црна венчана
И јутра камена у смрти дугачкој
Док чикао си мноме небу
И 'лебу и нори што расцветава на лини сунца

Камен у пупољку земљи мирисној оста
Реч расточи живот ватри цвета
Иако нем боговима иза очију
Ко ком урезана у тело животиња

Слику љубих тела невиних брегова
Ко рена што хлади осмех мртваца
Светац што крв пије из тестије
И име на коњици цветајућег гробља

Отуђен
Кољу шљивиних зла испод крви
Трњу говорио песме светле ко дан
Отуђен љубави ноћију неспавањем

МЛАДО ЈАГЊЕ БЕЛИНЕ

Људи ми рекоше да препознајем
крстове лица
Људи ми рекоше да идем на утрину
по време
Да мртво биље још купам у крви
И припитомим самоћу за песнике
Што људе дави ко ниша хризантеме
И неме говорнике шаље на исток
иза пламена ветра
Да гледамо младо јагње белине
Ко име исцлесано у трави поред сна
Јутром без сенки ђавољих
А људи ми рекоше да идем
Да орем по сунцу и наменој шуми
Људи ме одведоше међ људе
Па ми ућуташе птице
А мрави одоше у раскоши гроба